Stand der Maan.

8 Augustus.	VOLLE MAAN.
16 »	LAATSTE KWARTIER.
23 »	NIEUWE MAAN.
30 »	EERSTE KWARTIER.

Watergetijen.

		Hoog Water.	Laag Water.
22	ZATURDAG.	's mor 5-06	's av. 11-06
23	ZONDAG.	» 6-00	» 12-00
24	MAANDAG.	» 6-51	» 12-51
25	DINGSDAG.	» 7-42	» 1-42

SURINAAMSCHE COURANT.

N°. 67. Zaturdag den 22sten Augustus. A°. 1835.

PARAMARIBO.

Paramaribo, den 20 Augustus 1835.

Op Maandag den 24sten dezer, noch publieke, noch Solemnele *Audientie* zullende plaats hebben.

Zoo heeft de ondergeteekende de Eer zulks ter kennisse van het algemeen te brengen.

De Eerste Luitenant Adjudant,
R. H. ESSER.

Paramaribo, den 20 Augustus 1835.

De ondergeteekende heeft de Eer, ter kennisse van het algemeen te brengen, dat op Dingsdag den 25sten dezer, *geen* Avond-Gezelschap ten huize van Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal zal worden afgewacht, terwijl het Avond-Gezelschap, te houden op Vrijdag den 28sten Augustus a. s., het laatste zal zijn hetwelk tot nadere Advertentie zal plaats hebben.

De Eerste Luitenant Adjudant,
R. H. ESSER.

Advertentien.

TRANSPORTEN.

Den 17den Augustus 1835: P. ZEEGELAAR, aan JAN DE JAGER Ez., van het Huis en Erf, benevens Achtergebouwen staande en gelegen, aan de *Keizerstraat*, L'. D. N°. 182.

Den 18den. ALEXANDER SALOMONS, Vendumeester, aan E. BAREND qq., G. JACOBS qq. Boedel HARTOG JACOB en de daaraan behoorende Plantaadjen *Leijdenschap en Jacobslust*, van de Plantaadje *Akkerboom* cum annexis, gelegen aan de rivier *beneden Commewijne*, aangekomen hebbende J. H. LUDEN.

HYPOTHEEK.

Den 19den Augustus. JACOBA WILHELMINA DE BIJE. 1sten Hypotheek, ten behoeven H. W. LANS, Kurator en Weesmeester, voor diverse Minderjarige, te vestigen op de Plantaadje *Hildesheim* cum annexis, gelegen in rio *Saramacca*.

Paramaribo, den 19 Augustus 1835.
WENTHOLT.
(29041)

Wordt bij publieke Inschrijving, aan de meestbiedende, (mits goedgekeurd wordende) te koop aangeboden, van de Plantaadje *Schaapstede*:

plus minus 2200 ℔ Heele en } KOFFIJ.
» » 100 ℔ Gebroken }

De Monsters van *heden*, bij den Ondergeteekenden te bezigtigen.

De Inschrijvings-billetten zullen ter Griffie van het Geregtshof worden aangenomen, tot Dingsdag den 25sten dezer, als wanneer dezelven door Heeren Gecommitteerde Raden, zullen worden geopend.

Paramaribo, den 22 Augustus 1835.
J. L. VAN TOLL,
Seq. c. s.
(35228)

L. VERHAVE en Zoon zullen voor eenigen tijd de Kolonie verlaten.

Paramaribo, den 21 Augustus 1835.
(35226)

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 20sten dezer, het Schip *de Verwachting*, Kapt. E. D. Dekker, van Amsterdam, hebbende 52 dagen reis.

Nieuwstijdingen.

Extracten uit de Nieuwe Amsterdamsche Couranten, tot Julij.

Nederlanden.

Haarlem, 28 Junij.

De belgische bladen deelen een aantal benoemingen mede, die plaats gehad hebben in de vier provinciën, voor welke eene nieuwe verkiezing van leden van den belgischen senaat en van de Kamer der gedeputeerden moest geschieden. Te Luik heeft de partij der geestelijkheid geheel gezegevierd, en zijn al hare candidaten verkoren; ook op een groot aantal andere plaatsen hebben de voorstanders van het bewind de bovenhand behouden. Daarentegen is de heer *Gendebien* te Mons benoemd, en zijn ook in Oost-Vlaanderen verscheidene opposanten verkozen. Tot dus ver is de uitslag van al de verkiezingen niet bekend, en is het niet te bepalen, of de belgische bewindslieden bij dezelve gewonnen of verloren hebben.

Duitschland.

Keulen, den 31 Junij.

Volgens een onzer dagbladen zijn de noodige voorbereidende werkzaamheden voor den ijzeren spoorweg naar de Belgische grenzen nu zoo ver gevorderd, dat de commissie besloten heeft, de eerste algemeene vergadering dergenen, die door voorloopige beschrijvingen bij de onderneming belang hebben, tegen den 18 Julij bijeenteroepen. Het bedoelde blad geeft verder te kennen, dat nog niet voor het vereischte bedrag is ingeschreven, maar verwacht, dat voor het houden der vermelde vergadering, de inschrijving vol zal wezen.

Te Dusseldorp en Elberfeld wordt ook ernstig gedacht aan het aanleggen van een ijzeren spoorweg tusschen die beide steden.

Frankrijk.

Parijs, den 13 Junij.

Nu dat het kabinet van St. James, voor het tegenwoordige, de medewerking tot eene spaansche interventie geweigerd heeft, kan Frankrijk op zich zelf de tusschenkomst niet ondernemen; het zou in ernstige onmin geraken met de vastelands-mogendheden. Intusschen is het te denken, dat Koning *Philips* onder de hand zal tusschenbeide komen, hetgeen hij trouwens tot nog toe ook gedaan heeft; en het laat zich aanzien, dat het Whig-ministerij wapenen en krijgsvoorraad zal leveren. Men spreekt zelfs van eene menigte vrijwilligers, die zich uit Frankrijk, Engeland en Belgie naar Spanje zullen begeven. Bovendien is het zeer waarschijnlijk, dat ons bewind te Londen zal blijven aandringen op eene tusschenkomst.

Intusschen kan Engelands weigering belangrijke gevolgen hebben, en het uitstellen der interventie Spanje hevig bezeeren. Nog meer dan *D. Carlos* bedreigen de warme liberalen den troon van *Isabella*. Onze ministeriëlen voorspellen dus, dat eenmaal al de mogendheden de noodzakelijkheid eener tusschenkomst zullen erkennen; de vraag is, of het dan nog tijd zal wezen.

De Kamer der gedeputeerden zal hare zitting spoedig eindigen; zij heeft het budjet iets verbeterd, maar het deficit niet verholpen. De pairs zullen, na den afloop der wetgevenden bezigheden, het proces spoedig kunnen ten einde brengen.

de beurs was heden williger dan gisteren. De Spaansche fondsen zijn aanmerkelijk gestegen. Men meende over het algemeen, dat Frankrijk en Engeland, ofschoon niet regtsreeks tusschenbeide komende, den troon van *Isabella* onder de hand krachtig zoude ondersteunen.

De Speelkaarten.

Er bestaat misschien geen voorwerp meer verspreid dan de Speelkaarten. Men bezigt dezelve in alle lande, welke taal men er ook spreke; want derzelve stomme beteekenis gelijkt naar die gebaren, welke een ieder verstaat. Men ziet dezelve door alle klassen van menschen, in alle luchtstreken, in elken maatschappelijken stand gebruiken. In het Noorden dient het kaartspel om de verveling der lange winternachten te verdrijven, in het zuiden om in eene soort van bezige werkeloosheid de brandende uren van den dag door te brengen. De rijke neemt zijne toevlugt tot de kaarten, om den tijd te verdrijven, de arme om zijne ellende te vergeten; de speler uit winstzucht, de bedrieger wordt daartoe uitgelokt door de gemakkelijkheid, waarmede hij zijne bedriegerijen uitoefenen kan. In de armoedige hut, zoowel als in de vergulde vertrekken der vorsten, in de legerkampen en aan boord der schepen, overal treft men kaarten aan.

De kaarten zijn dus algemeen bekend, en wij zouden onzen lezers daaromtrent niets weten te berigten, zoo derzelver oorsprong en de tijd van derzelver ontdekking niet sedert lang het onderwerp van geschil onder de geschiedkundigen, geleerden, oudheidkundigen waren. Vele oude schrijvers kennen kennen aan

Frankrijk de eer dezer uitvinding toe, die dikwijls zoo vele noodlottige gevolgen heeft opgeleverd; zij beweren, dat de kaarten uitgedacht werden omtrent het einde der veertiende eeuw, om de wankelende verstandelijke vermogens van den armen Koning Karel VI bezig te houden. Andere schrijvers geven aan dezelve eenen oorsprong, die slechts van eenige eeuwen dagteekent; sommigen aarzelen niet te verzekeren, dat de Egyptenaren reeds de kaarten kenden, en dat dezelve bij hen reeds zeven eeuwen vóór Christus geboorte gebruikt werden. Een schrijver is zelfs nog verder gegaan: hij beweert, dat de speelkaarten, die thans slechts een middel van uitspanning en tijdkorting zijn, in den beginne zinnebeeldige teekenen waren. Volgens hem zijn de twaalf beelden de twaalf teekenen van den dierenriem, twee kleuren, zwart en rood, beteekenen de twee zonnestilstanden; de vier soorten van kaarten hebben betrekking op de vier jaargetijden, en eindelijk zijn er twee en vijftig kaarten in een volledig spel, even als er twee en vijftig weken in het jaar zijn. Deze overeenkomst, voorzeker, bewijst niets: echter zijn de deswege gemaakte aanmerkingen zeer merkwaardig.

Andere oudheidkundigen stemmen even min overeen: sommigen beweeren, dat de kaarten eerst omtrent het einde der veertiende eeuw, in Italië verschenen zijn; anderen, in Duitschland in de dertiende eeuw; anderen wederom willen, dat deze het eerst ontdekt zijn in Spanje, het minst vindingrijke van alle landen. De Grieksche en Latijnsche schrijvers maken daarvan geene melding, en onder de vele hasardspelen, waarvan de eerste reglementen der Christelijke kerk gewag maken, vindt men geen enkel woord, dat eenigermate op de speelkaarten van toepassing kan worden gemaakt; en wanneer men de oude kronijken raadpleegt, die anders zulke uitvoerige beschrijvingen van de gewoonten der verschillende tijden geven, vindt men daarvan slechts in die der veertiende eeuw eenige melding gemaakt.

Hoe dit ook zij, en welke ook de oorsprong der kaarten zij, zoo veel ten minste is zeker, dat zij in Frankrijk eerst in de regering van Karel VII de gedaante aannamen, welke zij thans hebben. Toen gaf men aan de verschillende kleuren de namen van *schoppen*, *klaveren*, *ruiten* en *harten*. De Heeren of koningen werden David, Alexander, Charlemagne en Cæsar genoemd; de vier koninginnen of vrouwen heetten Pallas, Argine, Judith en Rachel; de vier knechten of boeren Hector, Lancelot, Ogier en La Hire. Bij den eersten oogopslag zoude men meenen, dat dit eenvoudige daadzaken zijn; maar men heeft geleerden daarvan het onderwerp hunner nasporingen zien maken. Zij beweerden, dat Charlemagne, de harten-heer, geen ander dan Karel VII was; Pallas, de schoppen-vrouw, was Jeanne d'Arc; Argine, de klaveren-vrouw, was Maria van Anjou, de gemalin van Karel VII; Rachel, de ruiten-vrouw, was de vermaarde Agnes Sorel, de minnaresse des Konings; en eindelijk was Judith, Isabelle van Beijeren, 's konings moeder. Hector, de ruiten-boer, was Hector Golard, kapitein der lijfwacht van Lodewijk XI; Lancelot, de klaveren-boer, was de vermaarde ridder du Lac; Ogier, de schoppen-boer, was een beroemd ridder, wiens grafsteen men nog te Meaux ziet; en eindelijk was La Hire, de harten-boer, de doorluchtige Etienne de Vignolles.

Zoo er geleerden bestaan hebben, die er zich op hebben toegelegd, voor de kaarten eenen oorsprong te zoeken, die met de oudste denkbeelden der sterrekunde in verband staat, zijn er anderen geweest, die daarin staat- en zedekundige zinnebeelden hebben willen zien: ruiten is de adel; harten de geestelijkheid; klaveren de handelstand, en schoppen het volk.

Alles is dus nopens dit punt onzeker, en daar hetzelve overigens van geen gewigt is, hebben vele oordeelkundige schrijvers geloofd, dat men er niets in heeft gevonden, omdat er niets in te vinden is, en dat de speelkaarten eenvoudiglijk eene uitvinding zijn, welke allengskens volmaakt is door menschen, die niets beters te doen hadden. Ons althans komt dit gevoelen als het redelijkste voor.

De speelkaarten zijn, over de geheele wereld, van een zoo algemeen gebruik geworden, dat alle regeringen zich gehaast hebben, eene meer of min zware belasting daarop te leggen; en deze belasting, wel verre van de speelzucht te hebben kunnen uitroeijen, heeft daarentegen nog tot bedrog en sluikhandel aanleiding gegeven; zoodat men met regt zeggen kan, dat in de speelkaarten alles, gebruik en gevolgen, slecht is.

DE HAAN MET HET HOUTEN BEEN.

Een koetsier te Kent in Engeland had eenen strijdhaan, dien hij Trompetter noemde. Wijd en zijd was deze haan beroemd, omdat hij in alle gevechten de overwinning behaalde. Na eenigen tijd had de dappere strijder intusschen het ongeluk, dat hij, in eene rottenval, zijnen poot brak. Zijn meester, die door groote weddingschappen bij hanengevechten, veel geld door hem gewonnen had, was wegens dit ongeval, zeer getroffen, en besloot, zoo mogelijk, hem het leven te redden. Hij zette hem tot dat einde het gebrokene gedeelte des poots met de grootste zorgvuldigheid af, verbond de wonde, en gaf aan het geopereerde dier de veiligst mogelijke ligplaats. Toen nu de wonde volkomen genezen was, vervaardigde hij eenen kunstmatigen poot met eene spoor, en bevestigde denzelven aan den stomp des afgezetten poots. De haan wist zijn houten been wonder wel te gebruiken, paradeerde weder, even moedig als vroeger, onder zijne hennen, en werd op nieuw de schrik van alle naburige hanen.

Vernuftige invallen en Snedige Gezegden.

HOE MEN ZICH SOMTIJDS VERSPREKEN KAN.

Een dienstmeisje, uit R. door haren Heer, met een' brief naar het Postkantoor gezonden zijnde, om die te frankeren, ontmoette, onder weg, eene harer kameraden, en vernam van haar, dat er in de omstreek van de plaats, waar zij diende, een molen afgebrand was, welken men, uit voorzorg voor brandschade verzekerd had. Als zij nu, na het bestellen van den brief, weder te huis gekomen was, deelde zij haren Heer het droevige nieuws, hetwelk zij gehoord had, op deze wijze mede:

»Mijn Heer! gisteren nacht is er te L. . ., een molen, tot den grond toe afgebrand; dit zou voor den eigenaar voorzeker, eene groote schade zijn, maar de molen was gelukkig *gefrankeerd*."

VERSPREKEN.

Een tooneelspeler had in eene rol de volgende woorden te zeggen. »Ja, ik wil sterven, wanneer ik slechts weet, dat mijn lijk eerlijk begraven wordt, en mijn naam in de nieuwspapieren komt." Zijn geheugen werd hem echter ontrouw, en hij declameerde:"

»Ja, ik wil sterven, wanneer ik slechts weet, dat mijn eerlijke naam begraven wordt, en mijn lijk in de nieuwspapieren komt."

Op eenen zekeren avond wilde Keizer ALEXANDER op het oogenblik, dat hij in de eetzaal ging, zijnen degen afleggen; doch werd gewaar, dat hij denzelven niet op zijde, maar te huis gelaten had. Keizer NAPOLEON, die juist even den zijnen afgelegd had, naderde den eerst genoemden monarch, en verzocht hem, met alle mogelijke bevalligheid, dezen aan te nemen. ALEXANDER greep begeerig daar naar, en daar ik dien vorst vooruit ging, hoorde ik hem de volgende woorden zeggen: »Ik neem uwen »degen als een blijk van uwe vriend»schap aan. Uwe Majesteit is ten volle »verzekerd, dat ik denzelven nooit tegen haar trekken zal.

Ten tijde dat Hamburg onder de fransche dwingelandij zuchtte, werd eene tweeëntachtig jarige vrouw voor den Prefekt ontboden om betreffende haren kleinzoon, eenen weggeloopen conscrit, de noodige inlichting te geven. De vrouw verscheen dadelijk, en toen men haar vroeg, of zij niet wist, waar haar kleinzoon zich bevond, antwoordde zij zeer eenvoudig: »Dat wil ik Mijnheer den Prefekt gaarne zeggen: Hij is in Engeland. En als mijnheer de goedheid wilde hebben, hem van daar te halen, zou hij mij een' grooten dienst doen; want ik wilde den jongen gaarne nog eens voor mijn' dood zien!"

De beroemde dichter FONTENELLE was eens op zijnen geboortedag in de Opera te Parijs, toen hij juist honderd jaar oud geworden was. Een Engelschman trad naar hem toe in de loge en zeide: »Ik ben enkel en alleen van Londen naar Parijs gekomen om den schrijver van zulke heerlijke gedichten te leeren kennen!" — »Ik heb u ook tijd daartoe gelaten!" antwoordde glimlagchend de honderdjarige grijsaard.

Een goed vorst is een dienaar van alle zijne onderdanen, elke onderdaan in het bijzonder is de dienaar van den vorst.

Ter Drukkerij van Gezusters SERRES.